

verta djup og gjeva styrke, då må eg gå inn i Herrens arbeid for den lidande ått. Me må vera Guds medarbeidarar, Guds hand og munn og hjartelag millom våre lidande systkin. Dei forkomne hev altid havt eit sers rom i Guds folks hjarta.

Og her er nok ay dei, heime og ute. Sume er timeleg forkomne i samfundssynd og last, andre er åndeleg forkomne med eit sjukt og sundrive åndsliv. Dei hev mist alle vegar og veit ikkje kvar dei skal gjera av si sjel.

Jesus tok vel imot alle slike. No skal du vera Jesu hand og munn og hjartelag mot desse hans armébrør. Du skal beda og elsko og tenna dei inn til Jesus, inn i den einaste faste borg midt i all synd og sorg i verdi. Då gjer du ein stakkar glad, og då gled Guds englar seg, når ein hjelpelaus syndar finn frelsa og evigt liv i Jesus Kristus. Då kjenner me midt i synd og sorg og strid kor sant det er det eldgamle profetordet: «Gleda i Herren er dykkar faste borg».

B. Støylen.

Helgemesse.

Tekst Matt. 5, 13–16.

Det er kristenfolket Jesus talar til i denne teksten.

Du bør lyda på.

Du ventar gjerne at dei uunvendende skal lyda etter kva Herren segjer til dei i ordet, og du hev rett til det; men so må du sjølv høyra mykje meir etter når han talar til deg.

Han talar um din *høge* stilling.

Du er saltet å jordi!

Du er ljoset å verdi!

Men det er råd å falla frå den høge stillingen for ein kristen. — Bibelen fortel um det, kristenlivet og. Der var kristne, dei lyste, det

fylgte åndeleg innverknad med dei. Men so fall dei, og ljoset slokna og dei miste si åndelege makt.

Ljoset og saltet trengst um. Utan det vil verdi rotna, mennesket vil forkomast. Njoting, ør sanser, drykk, sedløysa, kultur utan moral, kunst utan reinleik, visdom utan guds frykt, slær seg saman um å tyna menneskeætti.

Her skal du vera eit salt. Men då vil du verka meir ved det du er, enn ved det du segjer. Din tale er ikkje det sterkeste, men ditt liv. Her er nokon som synest vera modlause avdi dei ikkje kann stå på ein talarstol. Lat den suti fara. Der er større ting å arbeida med enn ein tale, og det er din karakter. Det er det viktigaste og tyngste arbeide; men let du det arbeide fara, so vil det salt du skulde vera verte dautv og missa si kraft. Din kristelege innverknad vert nedtrakka av folk.

Dersom ikkje ditt nærvære vil døyya därleg tale, synd — so er det saltet som misser si kraft.

Du skal lysa!

Minnest du nokon som lyste?

Der var noko yver dei som hørde eit høgare liv til, dei åtte ei von um eit evigt rike. Du kjende det var sant og det var ikkje ordi deira som yverdydde deg, men livet. Dei verdsette dei timelege ting som *forgjengelege*, og dei evige men usynlege som *uforgjengelege*, og difor vart dei aldri bundne fast til denne verdi med sjeli si. Når dei tala um Kristus, når dei tala um himlen so var det ikkje lærd teori; men av det som livde i hjarta deira.

Dei var ein åndeleg magnet.

Dei var eit ljos.

— — —

Jesus segjer og eit ord um *korleis* du skal lysa: Lat *soleis dykar* ljos skina for folk, so dei må sjå dykkar gode gjerning og æra dykkar fader som er i himlom.

Der er dei som likar å lysa soleis at mennesket ærar dei.

Det er eit føre for presten.

STILLE STUNDER kjem ut i Volda kvar 14. dag og kostar med sendepengar kr. 3.00 for året. Tingarsamlarar fær for 5 lyste blad det 6te fritt. Kan tingast på alle poststadar i landet. Uppsegjingar av bladet må vera komme til sendestova innan utgangen av halvåret. Elles stend tingingi fast. Tilskrift til styret og sendestova er fru sokneprest Barstad, Volda

M. Årfot's prenteverk — Volda.

Ikkje mindre for emissären, og indremisjonsarbeidaren.

Nei, segjer Jesus, det er Gud som må værst.

Det var den djupe *tru* i Kristi liv. Kjenner du til det same?

Nils Lavik.

Bladmannaskulen

gjev upplæring i bladarbeid ved brevbyte. Plan fritt.

Bladstyrar HANS AARNES,
Bygdøy, Oslo.

Solglimit

månadsblad for Norsk vanføresak kjem ut i *Alvøy*, pris kr. 2,00 um året. Meldingar, utgreidningar um saki frå inn- og utland, forteljinar o. a. Styd vanføresa ki ved å tinga bladet!

FRAM

14-dagleg tidsskrift, utgjeve av studentmållaga i Oslo, Nidaros og Aas.

Kostar berre kr. 1,50 kvartalet.
Fritt og friskt.

Bondeungdomslaget, Stavanger

Matstova, Øvre Holmegård. 20
Kaffistova, Torget 6
Kaffistova, Østervåg 25.
GOD MAT OG GODT STELL.

Kaffistovone åt mållaget Haugesund.

Telefongarden Torget og Haraldsgt. 126
ved Landmannstorget.

Framifrå stell.

Beste og billegaste matstover i byen
Husbunad i norsk stil.
Stort bladhald.

Hugs bladpengane!

Nr. 19.

20. oktober 1933.

45. årgangen.

Vegen gjenom havet.

«Som bly dei sokk til botnar i ville vatnet djupt».

2. Mos. 15, 10.

Det Gud hev sagt oss i ordet sitt, er alltid sagt i fullt ålvor anten han uttalar domsord mot stride, trassige motstandarar, eller han talar tilgjevande ord til angrande og bøygde sjeler, eller han talar kjærlege uppmodande ord åt dei stridande og arbeidande borni sine.

Han hev gjeve oss ordet sitt til næring for det nye livet han hev skapt i oss til eit ljos på den färlege vegen me må ferdast på, til våpen mot dei mange motstandarane våre.

Ordet hans er ein domsbasun, som skal vekkja upp dei åndeleg daude sjeler, det er lynstrålar som skal gjera til inkje all vår eigi rettferd so me stend for hans åsyn som hjelpelause, ureine, fortapte syndarar. Me vert frikjende eller fordomde, etter som me anten bøygjer oss og tek imot nåde, eller me trasar og vanvrider nåden.

Lat oss sjå litt på vår framtid-veg. For dei som let domsbasunen vekkja seg til bot, skal me freista å slå fram ein straum med livsens vatn ut or det harde domsens fjell.

I det 14. kap. i 2. Mos. les me um two folkeskarar som dreg ut or Egyptarland. Den fyrste skaren er

ein flokk som flyr; den andre ska den er ein stridshær som forfylgjer.

Den fyrste er Guds paktesfolk som vert ført ut or trælestand i eit framandt land, ført ut til fridom og sjølvstende, til å taka til eige arven sin, det herlege landet som Gud hev lova dei. Den andre er Guds motstandarar, forde til å taka løni for trassen og hardleiken sin, førde ut til dom og undergang.

Skarane var like i tvø ting: Den same allmektige kraft forde dei ut båe. Dei kom båe til det same hav.

Ingi bru forde yver, inkje farty. Skulde dei koma yver på den andre strandi, laut dei gjennom havet. Ingen veg forde utum. Den sterke armen som hadde ført deim ut peika fram yver havet.

Guds folk gjekk ned i havet på den vegen Gud sjølv opna for dei. Dei kom uskadde yver. Fiendane gjekk likeins ned i havet på den same veg, men havet slo saman yver dei. Som bly dei sokk til botnar i ville havet djupt.

Kvífor gjekk den eine skaren uskadd yver, der den andre gjekk til grunnar?

Israelsfolket var Guds paktesfolk, det er sant. Kvar einaste israelit bar Guds paktesmerke på sin eigen lekam. Men ikkje kunde dette ha frelst dei mange tusund bland deim den redslenatti i Egyptarlandet, då Herrens engel slo ihel alt frumbore

i landet, so der ikkje var hus utan der var lik der.

Dei kunde ikkje verta frelse utor Egyptarlandet, gā uskadde gjennom havet på dette grunnlaget. Gud ski pa noko nytt. Han gav dei påbod um påskelambet, blodet av dette var eit betre og sterke vern enn umskjeringi. Med umskjering hadde dei butt roleg i Egyptarlandet i fire hundrad år, med blodet av påskelambet var dei ferdabudde på ei einaste natt.

Gud gav dei sine påbod. Dei kunde lyda eller forkasta deim. Men dei valde å lyda. I tru og lydnad slakta dei påskelambet, i lyndad strauk dei blodet yver dørene, dei laga til påskemåltidet og stod med staven i handi, reide til å dra ut.

Innanfor dei blodmerkte dørene sat dei frumborne trygge for domen som gjekk yver fiendane. Under merket av blodet gjekk dei uskadde gjennom Raudehavet.

Blodet av påskelambet var eit fyrebilete på Kristi blod som reinsar frå all synd. Ved dette sonoffer var syndebyrdi deira burtteki, so ho ikkje tyngde dei ned og dei sokk under i havet.

Men fiendane deira var ikkje under noko vern av eit sonande blod. Kvar bar den tunge syndebyrdi si. Kva vart endelykti? Som bly dei

og er på ei ferd. Frå vogga

til gravi uppliver me alltid umskiftingar i vårt jordiske liv. Sume hev held og framgang all si tid, der er inkje band for deim alt til dei døyr. Andre ser ut til å verta fødde til motgang og lidning.

Men i ein ting er me like: me kjem alle til eit hav. Me kallar det dauden. Der er ingi bru yver, inkje farty sigler millom strendene, der er ingen veg utum. Alle må me stiga ned**i* det.

Skal det då gå oss som det gjekk Israels folk, at me gjeng uskadde yver, til å taka til eige den arven som Gud hev etla oss?

Eller skal me verta lik Egyptarane? Skal me sørkjø som bly i dei ville vatni?

Ein etter ein er kalla burt av deim som me gjekk saman med som born, av dei me vaks upp ilag med og ferdast saman med år etter år. Kann henda ferdaboden skal koma snart å meg, kannhenda det kjem snart å deg. Det er som um Gud stend på den andre side og ropar upp namn etter namn. Her kann ingen svara: «Nei!» Då kann ingen svara: «Eg har ikkje tid». «Eg har ikkje hug». «Eg har so mykje u-gjort, eg er ikkje ferdig. Eg har so mange som treng um meg!»

Du må gå. Gå ned i det myrke, djupe, løyndomsfulle havet, der alt vert løynt for jordiske augo, der ingi kjærleg røyst lenger når deg, der ingi trufast venehand lenger styd deg. Veit me nokon trygg veg å gå igjenom havet på?

Var det endå slutt med alt når hjarta var stilna og augo sørkte i dauden, so vilde det segja so lite um me sørkjø som bly i dei ville vatni.

Men der er hav under hav for dei som sørkjø som bly med syndebyrdi si, dei må hjelplaust sørkjø i dei vonlause avgrunnar.

Dette er ikkje noko som ein kann slå burt. Gud hev tala til oss um dette, for at me i tidi kann fly un-dan, fly inn under den verni han hev sett opp til frelsa å oss.

HAUSTTANKAR.

*Lauvet gulnar og fell av,
fuglen flyr frå mark og lundar,
tidleg soli sig i hav,
myrkret aukast alle stunder,
jordi før eit audslegt lag,
livet minkar dag for dag.*

*Dauden synest hava vald;
snart ligg alt i lik og sover,
so kjem vintren myrk og kald
legg sitt kvite klæde over.
Skal so livet vera slutt?
livsens glede vara stutt.*

*Nei! det er ei daudens tjon;
Herrens skapning berre kviler.
Å, der er so ljos ei von!
livsens spirar under smiler,
ventar glad på sol og vår
og til sumars fram dei når.*

*Eg som lauvet folnar av;
livsens kraft so smått gjeng under.
Snart eg ligg i myrke grav
og i daudens fangtak blundar.
Daudens herfang vert til fjom,
endt er jordisk herlegdom.*

*Men vår Herre fullvisst spår
um nytt liv og fagre blomar,
um ein ljos og herleg vår
og ein evig, evig sumar.
Då veks liv av gravens fjom
fram til himmelsk herlegdom.*

K. N. YTREBERG.

Egyptarane sørkjø som bly, sørkjø i dauden, i fortapingi. Dei forfylgde Guds folk, dei tenkte å tvinga dei attende til trælestand og træle-arbeid, dei som Gud hadde kalla til fridom og utlysing.

Rædslefull var den siste natti i Egypterlandet, meir rædslefull vart natti i Raudehavet, når havet slo saman yver dei, og dei sørkjø som bly i ville vatnet. Tak deg i vare, du som idag gled deg yver at du er ein motstandar av Guds folk! Det vil verta di største ulukka!

Um morgonen låg strendene fulle av lik. Havet gav frå seg dei daude. Eit fyrebilete på den store Guds domdag, då havet skal gjeva frå seg dei daude som er i det, og då dauden og Helheimen skal gjeva frå seg dei daude som er i deim. Og

so stend det: «Dersom nokon ikkje vart funnen uppskriven i livsens bok, so vart han kasta i eldsjøen». Dei sørkjø som bly i dei ville vatni, sørkjø i det ytterste myrkret, der ormen deira ikkje døyr og der elden deira ikkje sloknar.

Det var berre lik som låg ved strendene, dei kunde ikkje verta vekkte til jordisk liv meir. Dei hadde ikkje liv i Gud, difor sørkjø dei. Dei som gjeng i dauden utan liv i honom, dei sørkjø på den ytterste dagen i eldsjøen.

Dei tok ikkje imot det øevelege livet, då Gud baud dei det år etter år, då han kalla dei, lokka, bad, å-tvara og tukta på so mange måtar.

Frammed desse ville vatni lågg vegen me skal gå, når me ein gong stig ned i det myrke djupet. Kva er det då som kann berga oss uskadde gjennom daudsens hav, so me ein gong kann syngja takkesongen på den andre strandi som Israelsfolket gjorde?

Blodet av påskelambet var deira vern igjenom havet, i trui på blodet gjekk dei som på turt land.

Ogso for oss er vårt påskelamb slakta, Kristus, og kvar og ein som friviljut stig inn under merket av hans blod, skal gå uskadd gjennom daudsens hav.

For når me ser dette Guds domsord frå den andre side, då skal me sjå ei kjelda med rik trøyst springa fram or det harde fjellet.

Det er ein annán ting som sørkjø som bly i dei ville vatni. Syndebyrdi kann tyngja som bly i daudsens hav, men dersom ho i nådetidi vert sanna for Gud og lagt ned under Jesu kross, då tek Gud denne blytunge byrdi burt frå syndaren og kastar ho i nådehavet. Syndi sørkjø som bly i dei ville vatni, og den frelse syndaren gjeng uskadd, fri som fuglen, gjennom havet og landar lukkeleg på den herlege strandi på den andre side.

«Du skal kasta alle syndene deira i havsens djup». Når Gud har sørkjø noko i havsens djup, kann ingi

makt på jord eller i helvete sokna det uppatt.

Israelsfolket vart ikkje frelse i faren ved umskjeringi, dei vart frelse i blodet.

Du kann ikkje verta frelst ved å få namnet ditt skrive i kyrkjebøker eller manntal, du kann ikkje verta frelst avdi du stend i eit kristelegt samfund, du kann ikkje verta frelst ved di borgarlege rettferd.

Stig inn under det reisande Kristi blod! Då vert du frelst. Lat Gud få taka burt syndebyrdi di, so skal ho ikkje draga deg i fortapingi den stund du gjeng ut or denne verdi.

Seg syndelivet i Egypten farvel for evigt, tak upp krossen i friviljug lyndad og gå med frelsaren din den trønge vegen burt frå syndelystar og syndevanar. Ver viljug til å gå med Jesus gjennom spott og motstand og färar, so skal du eingong få røyna at han held ordi sine:

«Fer du gjennom vatn so er eg med deg, gjennom elvar so skal dei ikkje riva deg burt.»

Einar.

Gleda i Herren er dykkar styrke.

Sorg og sut synest å veksa med tidene. Djupare skyn på den store naud skapar større livssorg. Ein ser kor tung livsvegen er for mange. Veks medkjensla i oss som ho skal, då vil dette kjennast endå tyngre.

Dei som ikkje kjänner den store livsvon for det lidande menneskeliv, vil freistast til å liva berre i njeting og lust, dersom dei er lett-lynde, men dersom dei er ålvorsame, tyr dei ofte til den store von-løyse, den store resignasjon. Dette er ei av dei største freistinger for tenkjande menneske i myrke tider: Mismodet stend utfør døri og ventar på oss.

Tenkjer me på millionane som svelt og frys i verdi, då rys det i oss. Tenk um det var våre foreldre eller våre våre born! Då vilde me aldri

Til alle heimsens endar.

Tone: Til kamp, til kamp.

*Til alle heimsens endar
let Gud sin bodskap gå:
«Idag er liv og nåde
for syndarar å få!*

*Du, som i syndi fegnast,
du, som i syndi lid,
som troytt og fredlaus sukkar,
idag er nådens tid!»*

*Utyver jordi lyder
som ljuvleg klokkeklang
Guds ord um fred og løysing
frå syndetraeldoms tvang.
Det kling i kvar manns øyra:
«Di synd er sona ut!»
Og dette ord kann vnda
til sæle all din sut.*

*No tarv slett ingen sukka
med gruv for domens dag.
Hjå alle Jesus ynskjer
å vera gjest idag.
Han står ved nådedøri
og bankar truleg på,
og den, som upp vil lata,
skal syndsforlating få.*

*Når syndi burt må vika,
vik gruv og rædsla med,
det særde hjarta smakar
den sæle, djupe fred,
som Jesus gjev til sine
og er deim pantet på,
at den, som hev han fagna,
hans herlegdom skal sjå.*

*Og denne dyre gåva
kann verta din idag.
Vel denne store frelsa,
vel utan dryg og drag!
Kva gagnar verdsleg gleda?
Kva veg all jordisk glans,
mot herlegdom hjå Jesus,
når du er øvleg hans?*

EINAR.

ha ei god stund. Og dei mange tu-sen som er bundne i synd og last, ogso her millom oss, tusenvis som øydelegg seg og sine med drykk, korleis kann ein vera glad so lenge slike gjeng for seg?

For det er so med oss menneske, at me kann ikkje vera glade når me ser andre gå til grunnar. Men-nene som syndar og lid og dør, er våre brør, og kvinnene som vert

mishandla og gret, er våre systrar. Korleis kann me då vera glade i ei verd med sovorne tilstand?

Den sanne gleda kann ikkje bygga på noko som hører denne verdi til. For alt som hører denne verdi til, skal forgå. Alt det fagre som me gled oss i, er snart slutt. Dei me gled oss saman med, er snart burte.

Gleda må koma frå Gud. Me må leggja oss heilt i hans hand, um me skal verta heilt glade. Difor heiter det hjå profeten: «Gleda i Herren» — og hjå apostelen: «Gled Dykk i Herren».

Dersom me gjeng til Gud med all vår synd og sorg, so hev han lova at han aldri vil støtta oss ut. Den som får forlating for alle sine syn-der, han vert glad.

Den som vert viss på at Gud i himmelen er vår far og at me er hans evige, udøyelge born, han vert glad. Det er so stort og høgt at det skapar gleda midt i trengsla. Det er ikkje gleda yver timelege ting som kverv, men eit evigt til-stand som varer. Det er ikkje gle-da yver menneskelege ting som er vesalle, men yver guddomelege ting som er fullkomne.

Denne gleda er gleda yver Gud vår Fader, som styrer og verner oss, Jesus vår Frelsar som bergar oss frå synd og elende. Det er gleda yver Gud og hans verk.

Gleda i Gud let ikkje att augo for synd og sorg. Ho gøymer seg ikkje for naudi og ho gøymer ikkje syndi, men ho ser sigeren yver det: Ho ser Gud og hans frelsande kraft. Ho ser Frelsaren, som bar vår synd og vann evig siger for oss. Difor gled ho seg i Herren.

Dette gjer oss sterke i hug og vil-je. Det set fart i oss frå inste livsgrunn.

Men avdi denne gleda grunnar seg i Gud og hans verk, difor er det ingi sjølvkærleg og trøng gleda. Det er ingi njeting, men det er ei drivkraft. Det er meg ikkje nok at eg sjølv vert frelst. Skal gleda vår